

Dragi absolvenți ai claselor a XII-a, colegi de liceu, profesori și părinți,

Astăzi am fost anunțată că sunt șefă de promoție și că va trebui să scriu un discurs. Prin urmare, am dat play piesei de la Voltaj, „a XII-a”, pentru a intra mai bine în această stare nostalgică. Vreau să vă spun că am început să plâng atât de tare și mi-au venit în minte atât de multe amintiri din ultimii patru ani, încât, în momentul de față, mi se pare imposibil să sintetizez o experiență atât de complexă, poate chiar completă.

Eu am mai pregătit un discurs și la sfârșitul clasei a VIII-a, iar atunci mi s-a părut atât de simplu să-l compun. Am vorbit despre cum domnul profesor de tehnologie ne confisca mingile, despre cum săream gardul, despre cum fugeam de doamna director ca să nu ne vadă că nu purtam uniforme. Pe scurt, eram niște copii care se credeau suficient de maturi, încât să înțeleagă viața. Acum, la finalul liceului, spre deosebire de gimnaziu, suntem într-adevăr maturi, dar încă nu am înțeles viața pe deplin. Cert este că, alături de colegii mei, toți împreună am crescut și am evoluat. Am cunoscut oameni și am trăit experiențe care, fără să ne dăm seama, ne-au schimbat viața.

Am cercetat mai multe domenii pentru a ne da seama ce ni se potrivește, ne-am îndrăgostit, apoi am avut inimile frânte, ne-am făcut mulți prieteni: unii ne-au abandonat, alții ne-au devenit familie. Ne-am pierdut nopțile la festivaluri și petreceri, iar zilele le-am petrecut stând cu ochii prin cărți. Am întâlnit diferite tipologii de oameni, pe care am încercat să le descifrăm, dar, cel mai important, am încercat să ne descifrăm pe noi.

De asemenea, săptămâna aceasta am avut orele festive și am discutat, cu fiecare profesor în parte, amintirile din liceu. Am realizat, toți împreună, ce impact fantastic a avut fiecare profesor asupra noastră. Apoi am realizat ce impact puternic au avut colegii asupra noastră, chiar și cei cu care nu prea vorbeam. Bineînțeles că am început toți să plângem. Oricum, pe lângă toată această atmosferă emoționantă, ne-am adus aminte și de momentele mărunte. Nu vom uita niciodată, de exemplu, pe doamna Sitaru, care, luni, la ora opt dimineața, intra în clasă, noi dormeam, iar ea ne spunea: „Crăcănați băncile, scoateți o foaie de hârtie, test!”. Sau de doamna Borza, care intra în clasă cântând, sau de testele la biologie, care făceau ca jumătate din școală să se mute cu săptămânile prin biblioteci. Nu vom uita niciodată cum treceam prin gratiile de la gard (tehnică pe care, de altfel, eu am inaugurat-o). Nu vom uita cafeaua din Twelve, bățile pe locurile din spatele autocarului în excursii, dar nici de majorate sau de nota aceea de 10 pe care am încercat cu orice preț să o obținem. Iar eu îmi voi aminti mereu de singura mea notă sub 5, un 1 la română.

Aș dori, printre altele, să le las un mesaj generațiilor următoare.

Vreau să vă spun care a fost lucrul cel mai important pe care l-am învățat eu în liceu.

Știu că sună a clișeu, dar am ținut neapărat să-l menționez. Trăiți clipa! La maximum! Știu că suntem tineri și că avem impresia că timpul stă în loc, dar adevărul este că el trece la fel de repede pentru toată lumea. Nu lăsați persoanele care vă descurajează, timiditatea sau orgoliul să vă oprească! Cred că acesta este singurul meu regret din liceu, că nu am reușit să trăiesc mereu prezentul așa cum aș fi dorit eu să fie, de fapt.

Acum, în final, vreau să-mi cer scuze pentru că nu am un discurs scris într-un stil formal și nu am reușit să îmi pun amintirile în ordine. În orice caz, toate discursurile se încheie cu mulțumiri. De aceea, doresc să le mulțumesc, în numele generației noastre, în primul rând părinților care ne-au susținut moral și au reușit să înțeleagă momentele noastre de adolescenți rebeli. De asemenea, le mulțumim profesorilor și direcțiunii, care, chiar dacă au impresia că au scăpat de noi, adevărul este că vom mai veni, cu siguranță, în vizită. Trebuie să le mulțumesc neapărat colegilor mei de generație, care mi-au făcut anii de liceu atât de frumoși. Iar, la sfârșit, îi transmit sincere mulțumiri domnului diriginte, pentru că el a fost „persoana din spatele camerelor” ce ne-a susținut clasa până la capăt și a făcut ca nimic să nu pară imposibil.

Viitorul ne așteaptă, să pășim încrezători!